



така стана. Намъриха рибаря. И рибата голъма цена хвана. Дори и бай Мулешко като помощникъ-продавачъ остана. Възпретна той ржкави, па завика:

— Тука, тука! Прѣсна, едра! Безъ забава рѣже, дава! Който купи, ще повтори!

Леля Дана дебелана съ чича Лича вече тича и отдалече говори:

— Де бре, чicho, какво чудо! Риба като настъ дебела! Ще си купимъ, ще похапнемъ, та каквото ще да става!

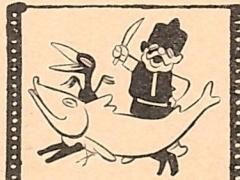
— Рѣже, дава, рѣже, дава!

Чично Лично се пропадна:

— Хайде-де! Съчи, рибарю! Ей оттука! Тъй на слука! Примѣри я. Колко дойде, честно плаща!

Леля Дана дебелана се поклаща и добавя:

— Ехъ, каква яхния



Боже, отъ тазъ риба ще направя!

Бай Мулешко дигна ножа. Ала така се увлѣче, че забрави Магарини. Съ мжжка сила той замахна. Рибешкия грѣбъ разсѣче и засѣгна Магарини...

Вмigъ той ревна, рипна, охна, като граната изкочи, литна горе, падна доле, върху пода се стовари. Той отхврѣхна, куповачите издигна. Тѣ летятъ, отъ страхъ примиратъ.

— Майчице, какво магаре!

Но когато се съзвезматъ, тѣ разбиратъ, че ги влачи хала сѫща и съсъсила всемогъща, реве та земята търси:

— Бай Мулешко, бай Мулешко! Жешко, тешко, жешко, тешко! Никакъ не бѣше човѣшко, дето гърба ми посъче! И така ме натовари! Ала нѣма що да сторя! Нали пусто съмъ магаре